

Wyrok z dnia 20 maja 1998 r.

I PKN 139/98

Niezadowolająca ocena pracy instruktora praktycznej nauki zawodu stanowi zasadną przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę.

Przewodniczący: Prezes SN: Jan Wasilewski, Sędziowie: SN Jadwiga Skibińska-Adamowicz, SA Alina Krusz-Stankiewicz (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 20 maja 1998 r. sprawy z powództwa Władysława F. przeciwko Krośnieńskiej Hucie Szkła „K.” SA w K. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 19 grudnia 1997 r. [...]

z m i e n i ł zaskarżony wyrok i oddalił apelację powoda.

U z a s a d n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie - na skutek apelacji powoda - wyrokiem z 19 grudnia 1997 r. [...], zmienił wyrok Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Krośnie z 20 czerwca 1997 r. i przywrócił powoda Władysława F. do pracy w Krośnieńskiej Hucie Szkła „K.” SA w K. na dotychczasowych warunkach i zasądził na jego rzecz od strony pozwanej kwotę 956,78 zł z ustawowymi odsetkami od 1 lipca 1997 r.

Sąd Wojewódzki uznał, iż brak było podstaw do wypowiedzenia powodowi umowy o pracę. Sąd Wojewódzki przyjął ustalenia Sądu Rejonowego, niekwestionowane przez strony, że powód był zatrudniony w pozwanej Hucie od 5 lutego 1963 r. na różnych stanowiskach, a od 20 sierpnia 1990 r. - w charakterze instruktora praktycznej nauki zawodu. Przyjął także, że na polecenie Zarządu strony pozwanej dokonano oceny wszystkich instruktorów praktycznej nauki zawodu, a kryteriami tej oceny były ich kwalifikacje formalne i faktyczne. W wyniku tej oceny powód uzyskał

21 punktów, co spowodowało, że otrzymał ogólną ocenę niezadowalającą. Stanowiło to podstawę wypowiedzenia powodowi umowy o pracę.

Sąd drugiej instancji uzupełnił materiał dowodowy sprawy i w oparciu o ustalenia Sądu Rejonowego oraz własne doszedł do przekonania, że przy dokonywaniu oceny pracy powoda dopuszczono się uchybień formalnych, a ponadto ocena ta była mało obiektywna. Zgodnie z ustalonym przez Zarząd strony pozwanej regulaminem dotyczącym oceny pracy instruktorów praktycznej nauki zawodu, ocenę tę miał przeprowadzić dyrektor d/s rozwoju oraz dyrektor szkoły, podczas gdy faktycznie ocena została przeprowadzona jednoosobowo przez kierownika warsztatów szkolnych. Kierownik, zgodnie z regulaminem, miał jedynie uczestniczyć w pracach zespołu oceniającego, a nie posiadał uprawnień do dokonywania oceny samodzielnie. Ponadto, Sąd Wojewódzki wziął pod uwagę fakt, że jedynie dyrektor szkoły potwierdził negatywną ocenę pracy powoda, a dyrektor d/s rozwoju nie wypowiedział się na ten temat.

Podzielając zarzut apelacji, że ocena pracy powoda była mało obiektywna, Sąd Wojewódzki dokonał analizy arkuszy ocen innych instruktorów i stwierdził, że przy takiej samej ilości punktów – (21) inny instruktor uzyskał ocenę „w zasadzie zadowalającą”, a powód „niezadowalającą”. Podobnie wypadło porównanie oceny pracy powoda z oceną dotyczącą innego instruktora, który otrzymał jedynie 2 punkty za kwalifikacje zawodowe. Skoro ocena pracy instruktorów została przeprowadzona wadliwie, sprzecznie z treścią ustalonego regulaminu, a przeprowadzający kontrolę kierownik warsztatów zastosował przy ocenie jedynie niektóre kryteria wynikające z regulaminu, to Sąd Wojewódzki przywrócił powoda do pracy, zasądzając na podstawie art. 47 KP wynagrodzenie za jeden miesiąc pozostawania bez pracy.

Kasację od tego wyroku złożyła strona pozwana zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 45 § 1 KP poprzez uznanie, że brak było podstaw uzasadniających wypowiedzenie powodowi umowy o pracę.

W związku z tym zarzutem strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, względnie o jego zmianę i oddalenie apelacji powoda.

W uzasadnieniu kasacji pozwana podniosła, że wbrew stanowisku Sądu Wojewódzkiego brak umiejętności zawodowych powoda, stanowiący podstawę wypowiedzenia, został wykazany nie tylko wynikami przeprowadzonej oceny, ale także potwierdzony w toku procesu. O braku przydatności powoda do wykonywania do-

tychczasowej pracy nie może przesądzać fakt, iż ocena została dokonana przez kierownika warsztatów, gdyż była to osoba najbardziej kompetentna do przeprowadzenia tej oceny. Powierzenie przeprowadzenia oceny dyrektorowi d/s rozwoju i dyrektorowi szkoły nie oznaczało, iż musieli oni dokonać tej oceny osobiście. Strona pozwana powoływała się także na konieczność prawidłowego doboru kadry prowadzącej praktyczną naukę zawodu, co jest niezbędny z uwagi na obowiązki szkolne wobec uczniów - zapewnienia im nauki zawodu u najlepszych fachowców.

Powód wniósł o oddalenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja strony pozwanej trafnie zarzuca, iż zaskarżony wyrok naruszył art. 45 § 1 KP, przyjmując, że ocena pracy powoda była nieprawidłowa i nie mogła przesądzić o zasadności wypowiedzenia mu umowy o pracę. Z uzasadnienia wyroku Sądu Wojewódzkiego wynika, że o przywróceniu powoda do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy przesądziły dwie przesłanki: po pierwsze, dokonanie oceny przez osobę nieuprawnioną - kierownika warsztatów, i po drugie, nieobiektywność tej oceny. Sąd Najwyższy nie podzielił tego stanowiska.

Wprawdzie ocena pracy instruktorów praktycznej nauki zawodu miała być przeprowadzona przez wskazanych wyżej dyrektorów przy udziale kierownika warsztatów szkolnych, ale dokonanie jej przez kierownika, po potwierdzeniu przez dyrektora szkoły, może być uznana za miarodajną. Niewątpliwie kierownik warsztatów, nadzorujący przebieg praktycznej nauki zawodu, jest osobą najbardziej kompetentną do wydania opinii o poszczególnych instruktorach praktycznej nauki zawodu i do dokonania oceny ich pracy oraz ich umiejętności. Należy przy tym zauważyć, że wypowiedzenie umowy mogłoby nastąpić również w wyniku oceny pracy konkretnego instruktora nauki zawodu, bez przeprowadzania oceny kompleksowej wszystkich zatrudnionych instruktorów i porównania uzyskanych wyników. Z regulaminu wynika bowiem, że ocena odpowiadająca 21 punktom jest oceną niezadowalającą, a taką otrzymał powód. Wobec tego pozostała do rozważenia kwestia, czy Sąd Wojewódzki naruszył dyspozycję art. 45 § 1 KP przez uznanie, że nie istniały przyczyny uzasadniające dokonanie wypowiedzenia. Sąd Najwyższy również w tym względzie podzielił stanowisko strony pozwanej.

Z dokonanych ustaleń, które nie były kwestionowane w skardze kasacyjnej, a więc wiążą Sąd Najwyższy, wynika, że niska ocena pracy powoda została spowodowana głównie jego małymi umiejętnościami praktycznymi, co potwierdził nie tylko przeprowadzający ocenę kierownik warsztatów, ale również dyrektor szkoły. Trafnie więc przyjął w swoim rozstrzygnięciu Sąd Rejonowy, że nie można mówić o braku obiektywizmu oceny, skoro została ona dokonana przez dwie kompetentne - z racji pełnionych funkcji - osoby. Zarzutowi nieobiektywności oceny nie odpowiada również wynik porównania ocen uzyskanych przez innych instruktorów zawodu ustalony przez Sąd Wojewódzki. Niesporne jest bowiem, że uzyskanie 21 punktów powodowało ogólną ocenę niezadowalającą. Taką ilość punktów powód uzyskał, a Sąd Wojewódzki nie wykazał, aby nastąpiło zaniżenie punktacji za poszczególne kryteria oceny. Uzyskana ilość punktów, a szczególnie niska punktacja za umiejętności praktyczne, dawała podstawę do uznania, iż istniały przesłanki uzasadniające wypowiedzenie powodowi umowy o pracę, a więc, wbrew stanowisku Sądu Wojewódzkiego wymóg zasadności wypowiedzenia wynikający z art. 45 § 1 KP został przez pracodawcę spełniony.

Z tych względów i na podstawie art. 393¹⁵ KPC Sąd Najwyższy zmienił zaskarżony wyrok i oddalił apelację powoda.

=====